

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1138/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Мирковић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Ђура Јакшић“ из Параћина, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради утврђења злоставља на раду и накнаде материјалне и нематеријалне штете, одлучујући о ревизијама тужиле изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 630/23 од 21.11.2023. године, у седници одржаној 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 630/23 од 21.11.2023. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужиле изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 630/23 од 21.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини П1 119/21 од 06.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је трпела злостављање на раду код тужене у периоду јануар- фебруар месец 2017. године, посебно од септембра 2017. до 28.12.2017. године од стране ББ, директора школе као одговорног лица тужене, на тај начин што је у наведеном периоду ово лице повредило достојанство, углед, лични и професионални интегритет тужиле са погоршањем здравља тужиле и стварањем непријатељског окружења и погоршаних услова рада на начин ближе означен у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се забрани директору туженог да убудуће врши противправно понашање описано у ставу првом изреке, које представља злостављање на раду, тако што је тужена дужна да призна и обезбеди извршење наведене забране за убудуће, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да заштити тужилу од злостављања на тај начин што ће забранити директору тужене вршење понашања које представља злостављање на раду, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се нареди објављивање ове пресуде у јавном гласилу Општине Параћин „Билтен“ на трошак тужене. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да тужили исплати на име накнаде материјалне штете разлику између остварене накнаде зараде због

боловања и износа припадајуће зараде коју би остварила да није била на боловању, са законском затезном каматом почев од дана доспећа месечног износа па до исплате, како је то ближе означено у том ставу изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да исплати тужили 200.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због повреде достојанства, личног и професионалног интегритета и претрпљеног страха са законском затезном каматом од дана пресуђења 17.09.2020. године па до исплате. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 630/23 од 21.11.2023. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Јагодини П1 119/21 од 06.12.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила две ревизије и то ревизију од 05.01.2024. године, због погрешне примене материјалног права и ревизију од 12.01.2024. године, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле у спору за остваривање судске заштите на раду одбијањем тужбеног захтева да је претрпела злостављање на раду (на описани начин), као и за накнаду нематеријалне и материјалне штете.

Узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене члана 6. и 28. Закона о спречавању злоставља на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/2010), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања, као и правило о терету доказивања. Поред тога, тужила није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да обе ревизије нису дозвољене.

Тужба у овом спору поднета је 28.12.2017. године.

Чланом 29. Закона о спречавању злоставља на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/2010) прописана судска заштита у спору ове врсте (активна и пасивна легитимација), а према ставу 4. истог члана спор из ст. 1. и 2. овог члана јесте радни спор. Према ставу 5. ако тим законом нису предвиђена посебна правила, у спору ове врсте сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Према члану 403. став 3. овог закона, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

У конкретном случају Законом о спречавању злоставља на раду нису прописана посебна правила о дозвољености ревизије, због чега се сходно примењују одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, јер спор о утврђењу злостављања на раду представља радни спор. У овом случају, не ради се о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа, на рочишту за главну расправу од 10.08. 2018. године вредност спора утврђена је на износ од 200.000,00 динара, што не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па ревизије тужиоца од 05.01.2024. и 12.01.2024. године нису дозвољене.

На изложеног, на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**